

Részvevői vélemény a 2016 évi nemzetközi speciális Williams táborról

2016. július 3-án a Szlovák Williams Szindróma Társaság képviselőjében kis delegációnk megérkezett Balatonfüredre, ahol a MWSZT szervezésében a V4-ek által támogatott táborban vettünk részt.

A szívélyes fogadtatás, a gördülékeny elszállásolás és a finom ebéd után máris „munkára fogtak” ☺ bennünket. Játékos formában minden táborlakó bemutatkozott egymásnak. A fiatalok nagyon örültek a viszontlátásnak és az új táborlakóknak. Az a tény, hogy nemzetközi táborba jöttek, ahol jó pár fiatal idegen nyelven beszélt nem jelentett gondot, sőt, talán még figyelmesebbek voltak a fiataljaink egymással.

Az ismerkedés után csoportokra osztva róttuk Füred utcáit s útközben apróbb feladatok megoldása várt ránk. A sétányhoz érve gyönyörű látvány tárult szemünk elé. A Balaton csodálatos kékeszöld vize csillogott a napfényben, ami minden egyes alkalommal rácsodálkozást váltott ki kis csoportunk tagjaiban. Az utazás, a feladatok, az izgalom megtette hatását, mindannyian ringatás nélkül álomba merültünk.

A második nap, mint az ezt követő többi is, bőséges reggelivel kezdődött, majd kis csapatunk tagjai Anita, Simonka felkészültek a foglalkozásokra. A program tökéletesen elő volt készítve. Még az indulásunk előtt kézhez kaptuk az egész heti programot. Fiataljaink csoportokra osztva végezték feladataikat. Anita és Simonka a két cseh fiúcskával, Jakubbal és Tomással került egy csoportba, ami szerencsés volt, mert Anita (mindkét nyelvet beszélve) sokat tudott segíteni a fiúknak és Siminek abban, hogy jól együtt tudjanak dolgozni a csapattal. A második nap nagy örömeinkre zenés foglalkozással indult, ahol Béla a kiváló zenepedagógus, egy nagyszerű ember, a zene dallamain keresztül maximálisan lekötötte fiataljaink figyelmét.

A csendes pihenő után az egész tábor elindult egy nagy strandolásra a Balatonhoz. A napocska nem kímélt bennünket, így egy-egy csobbanás után a fák kellemes árnyéka alatt pihentünk meg.

A harmadik napon a vízi torna után a Fészekhagyók maroknyi csapata Kriszti vezetésével /ekkor ő volt mindenki pótanyukája/ elindult a gyógyszertárba ahol önállóan vásároltak különféle készítményeket, amelyeket aztán a következő napon fel is használtak. Szintén a Fészekhagyó program keretén belül gyógyítottak apróbb sérüléseket, ellátták a „napszúrást szenvedett” barátaikat, a fejfájással küszködőkön is segíteni próbáltak. Nekünk felnőtteknek is öröm volt látni, milyen ügyesek, hogy boldogulnak anyu és apu segítsége nélkül is. A délutáni program az önvédelemmel kezdődött. Pankára minden fiatal szinte a lélegzetét is visszafolytva figyelt, a gyakorlatokat pedig egytől egyig nagy odaadással végezték. Hozzászólásaik pedig még a felnőtt kísérőket is meglepték.

Július 6-a a szokottnál is mozgalmasabb napnak ígérkezett. Délelőtt a vízi gimnasztika és a zene után a fészekhagyók a konyhában serénykedtek. Finom gyümölcssalátát és kókuszgolyót készítettek. A foglalkozások közötti szünetekben pedig nagy erőbedobással készültünk a délutáni országbemutatóra. Kis csapatunk elkészítette állomáshelyét ahol Szlovákia térképén feltüntettük a SZWSZT tagjainak lakhelyét és dalos körjátékkal vártuk a tábor lakóit, majd mi is meglátogattuk az általuk készített állomáshelyeket. Mindenki nagyon jól szórakozott.

Csütörtök a már megszokott fejlesztő programok jegyében telt. Este fiataljaink ismét megmutatták milyen ügyesek, a teaházban finomabbnál finomabb teákat készítettek és szolgáltak fel nekünk. Öröm volt ez nekik is, de nekünk szülőknek talán még nagyobb, hisz olyan magabiztosan, ügyesen dolgoztak, mintha mindig ezt csinálták volna.

Pénteken a Koloska völgy napos tisztásai és a lombos fák hús árnyéka várt bennünket, a kilátót is megmásztuk és a Vadasparkot is megtekintettük. Így csodálatos környezetben villámgyorsan eltelt a

nap. Este egy nagyszerű kis komolyzenei koncert után fiataljaink Béla tanár úr irányításával és aktív közreműködésével sok-sok szép dal eléneklésével örvendeztettek meg minket.

A szombat a takarítás jegyében zajlott. A fészekhagyók, Maris és Kriszti hathatós segítségével beavatást nyertek a porszívózás, ablakmosás, zoknimosás, asztal megterítése fortélyaiába. Este már mindenkinek könny csillogott a szemében, hisz elérkezett a hivatalos táborzárás ideje. Pogányné Bojtor Zsuzsa elnökhelyettes ismét egy szívhez szóló saját verssel búcsúzott a táborlakóktól, akik aztán kézhez kapták okleveleiket majd megkezdődött a késő éjszakába nyúló bulizás.

Vasárnap reggeli után már csak könnyes szemű fiatallal, kísérővel, segítővel találkozhattunk. A búcsúzás most is nagyon nehéz volt, hisz egy héten keresztül egy nagy, összetartó családként éltük napjainkat.

Én, mint kísérő, és mint szülő, hatalmas köszönetet szeretnék mondani a szervezőknek. Egy ilyen nagy létszámú közösség irányítása embert próbáló feladat, hisz ahányan voltunk, annyiféle igényt támasztottunk irányukban. Ők pedig úgy dolgoztak a színpad mögött, hogy észre sem vettük, csak azt láttuk, hogy mindig mosolyognak, készségesek, ügyes-bajos dolgainkat azonnal orvosolják, mindenkinek van egy kedves szavuk. Óriási köszönettel tartozunk minden foglalkozásvezetőnek, segítőnek. Ők is mindig ott voltak, ahol épp szükség volt rájuk. Biztatták fiataljainkat, amikor a vízitorna, a szárazföldi torna gyakorlatainak elvégzése már-már meghaladta erejüket, hogy tartsanak ki, képesek rá, meg tudják csinálni. És ezek az őszinte biztató szavak megtették hatásukat, fiataljaink minden egyes feladat elvégzése után fáradtan bár, de büszkén hagyták el az uszodát, a tornatermet, képesek voltak leküzdeni a fáradtságot, nem akarást, néha a lustaságot és az egészséges felnőtteket meghazudtoló módon tették a dolgukat. Kivétel nélkül minden egyes segítő, foglalkozásvezető azt érezte velük, hogy értékes emberek, ugyanannyit érnek, mint azok, akik egészségesen látták meg a napvilágot, sőt a sérülésükből kifolyólag ők még elfogadóbbak, toleránsabbak, szerethetőbbek.

A Füreden eltöltött idő ismét megerősített abban, hogy az ilyen táboroknak, ahol a sérült fiatalok a fejlesztő programok révén kis felkészítést kapnak az önálló életre, igenis van létjogosultságuk.

Fiataljainknak időről-időre szükségük van egymás társaságára, nekünk szülőknek pedig ez a tábor lehetőséget nyújt arra, hogy kicseréljük tapasztalatainkat s megtanuljunk bizonyos fejlesztő módszereket, amit otthonunkba visszatérve hasznosítani tudunk.

Sok köszönettel tartozunk a négy Visegrádi ország együttműködő Williams Szindróma Egyesületeinek, a Vass Miklós Egyesületnek, valamint a támogatóinknak: Visegrádi Alap, Nemzeti Együttműködési Alap, ÉTA Országos Szövetség, Mikrohungária Sport Kft.

Anita rövid kis értékelése:

2016. július 3-án érkezett az a nap, amit már mindenki nagyon várt. Az idei tábor Balatonfüreden a visegrádi négyek országainak részvételével zajlott. Szlovákiát idén Simonka Sadlonová és én, Drapák Anita képviseltük. Csoportunk tagja volt még anyukám, Svajcer Piroska, Szórád Lili pedig segítőként dolgozott a táborban.

Mindenki izgatottan várta, hogy milyenek lesznek a foglalkozások, kik lesznek a foglalkozásvezetők. Jó volt látni ismét a magyarországi „wilis” barátaimat, szüleiket és a segítőket. Nekem minden foglalkozás nagyon tetszett, a zene, a dráma, a szárazföldi torna, az önvédelem és a sok-sok érdekes fészekhagyós program is. Örülök, hogy az idén is eljöhettek a táborba, ahol nem csak nevetés, de munka is folyt. Ismét sok mindent megtanultunk, megtapasztaltunk. Hálás vagyok azért, hogy részt vehettem olyan táborban, ahol különböző nemzetiségű sorstársaimmal lehettem együtt. Az élmények fantasztikusak, remélem, még sokszor részese lehetek egy ilyen nagyszerű tábornak!